

מסורת הש"ס

שני נזירים פרק שמיני נזיר

ס.

עין משפט
נר מצוה

יב א ב מ"י פ"י מהל'
מירות הל"ז:
ג ב מ"י שם הל"ז ד ה ו
ז ח טו"ז כ"מ:

הגהות הרוספות
1. ר"ת קש"ל. 2. ז"ל
לא משום טור טמא. וכו'.
בס"י. ומחית יעלה עד
יתחיל למנוח. נמחק. 3. ז"ל
יבא דשמה. 4. ז"ל
דמפרש. 5. ז"ל חיות.
6. ז"ל שלש ושמה.
7. ז"ל ושמה. 8. ז"ל ושמה.
9. ז"ל למירות טומאה.
10. מיבא ואחד נמחק.
11. ז"ל ושמה. 12. ז"ל
13. ז"ל ומחלט. 14. ז"ל
יגלה תגלחת שניה.

פי' הרא"ש

אמרת. כמו אמר מר: ר"ש
היא דאמר בפ' התערבות
ובפ' בתרא דגדור דמייתי
אשם ומתני ומתני בשלמים
ולא חייש על מה שממעט
זמן אכילתו ומביא קדשים
לבית הפסול: והיא חדא
לספק ספרי וחדא לספק
טומאתו. פי' חטאת העוף
על תגלחת שניה הוי לספק
תגלחתו ושל תגלחת
שלישית הוי לספק ימי
טומאתו.

גב' וסני עלה ומגלה ארבע תגלחות. נזירות מועטת משלשים
לשלשים ונזירות מרובה משנה לשנה: תגלחת ראשונה
מביא כפורין. דהיינו ציפרי מזורע שכחוב כהן ולקח למטהר שתי
כפרים חיות טהורות: וחטאת העוף. דקרבן טומאה דנזיר:

עולת כהמה. דקרבן טהרה
דנזירות: ממה נפשך אי

ודאי מזורע הוא ולא טמא. כמת
הילכך הא דקא מיימי ציפורים זו
היא חובתו וחטאת העוף דקרבן
טומאה: דנזיר הוי ספק ואולא
לקצורה משום דלילמא לאו טמא
מת הוא ולא חזיא להקצרה ועולה
דקמייתי קרבן נדבה דילמא מזורע
הוא ועדיין אינו ראיא לתגלחת טהרה
דנזירות: ולגלחו ס' כסוך שצעה.
כמשפט של מוחלט שסופר שצעה
ואח"כ מגלח: אי אפשר דילמא
לאו מוחלט. ולא טמא הוא והוי
נזיר טהור ורחמנא אמר מער לא
יעבור על ראשו: ודאי לאו

מזורע ודאי הוא ולא טמא מס הוא.
אלא נזיר טהור לציפורין דקמייתי
לא חיישינן דלכבד קא מיתעבדי ואי
משום חטאת העוף הא קאולא
לקצורה ועולת כהמה דקמייתי הויא
חובתו: והא קצעי איסויי אשם.
מזורע בתגלחת שניה ואשם
במזורע ודאי מעכב כנכילתו
דקיימא לן: הדיא כפרתו אוכל
בקדשים ואילו ככל הני ארבע
תגלחות אמאי לא תני ליה אשם:
הא מני ר' שמעון היא דאמר מיימי
ומסני. כדאמר' בפרק בתרא דמסכת
מנחות (דף קה). רבי שמעון אומר
למחרת מביא אשמו ולגו עמו ואומר

אש מזורע הוא זה אשמו וזה לוגו ואש לאו אשם זה יהא שלמי
נדבה ואותו אשם טעון שחיטה בצפון ומתן בזהות הכא נמי מיימי
אשם מזורע ומתני: תגלחת ז' ושלשים כפרים חיות אינו צריך.
לחייש שכבר הביא תגלחת ראשונה: מאי אית לך למימר
דמיבעיא ליה לאיתויי דילמא מוחלט הוא ולא טמא ותגלחת ראשונה
עלתה לו לימי חלוטו ותגלחת שניה זו היא של ימי ספרו וצריך
להביא קרבן מזורע להכי הוא דאמר דליימי חטאת העוף: בתגלחת
שניה ובתגלחת שלישית חזא לספק חלוטו וחדא לספק טומאה
דנזירות דבתגלחת שניה איכא למימר שמה מוחלט הוא וחטאת
העוף עולה לימי ספרו. וא"ת והא בחטאת כהמה הוא דמיחייב ולא
בחטאת העוף אי לא דליהוי עני דלפי שאין חטאת כהמה צאה
על הספק: ולפי שאינה נאכלת מספק והוא לא בחטאת שנתכפרו

בעליה ומיתסר לאיתויי לפי שאין מביאין קדשים לצית הפסול תקון
ורבנן שיהא כותב כל נכסיו לאחרים והוי עני ומביא חטאת
העוף הצאה על הספק כדאמר בפ' מי שאמר הריני נזיר (נשיל
דף כט). אע"פ שאינה נאכלת וה"נ תני עלה בתוספתא (פ"י ה"א)

בבביתא ומופרישין לה נמי הכי בפרק בתרא דמסכת נדה (דף ע.
ג) שני מזורעים שנתערבו קרבנותיהם וכו' ואי אמרת דמוחלט
וטמא הוא ושתי תגלחות הראשונות עולות לו לתגלחת חלוטו
וימי ספרו הילכך בתגלחת שניה מיבעי ליה לאיתויי חטאת העוף
במקום חטאת כהמה שהיה מחייב להביא ואידך חטאת העוף
דקמייתי בתגלחת שלישית תיהוי לספק טומאה ועולת כהמה שזו
ושזו תיהוי נדבה ואיכא נמי למימר דלילמא לאו מזורע הוא
אלא נזיר טמא ותגלחת ראשונה עלתה לו לתגלחת טומאה דנזיר
ותגלחת שניה לתגלחת טהרה לכך מביא עולת כהמה
דהויא חובתו והחטאת כספק ובתגלחת רביעית מביא
קרבן טהרה ס' חטאת כהמה ועולה ושלמים ומתני:

אפשר לגלח שנית עד שלשים דשמה אינו מוחלט והשמיני יעלה למנין שלשים וזהו
הוא והווי להו הנך שני תגלחות לחלוטו והיינו דקאמר אוכל קדשים לאחר שלשים וז'
שלישית דקין נזיר טמא ויוס ל"ח יעלה לו למנין ז' וזיוס השמיני יתחיל למנות נזירות טהרה: (ל'ישנא אחרינא) וזיוס שלשים ואחד יגלה
תגלחת נזיר ליתרה והיינו דקאמר וסותה יין ומיתעמא לאחר ע"ד דהיינו יוס ע"ה: **במא** ודאי מוחלט: ודאי אוכל בקדשים לאחר ח'
ימים ושותה יין ומיטמא ארבעים וארבעה ימים. דמאחר שהוא מוחלט ודאי יוס תחילת נזירותו יגלה וזיוס שצעה
יגלה: וזיוס שמיני יבא קרבנות מזורע וכו' זיוס יהא מותר לאכול בקדשים והאי לאחר ח' עזמו ובשציל שהוא טמא
יכפור ז' על יוס שמיני של חלוטו וזיוס ה' יגלה וזיוס השמיני יבא קרבנות טומאה ויתחיל למנות נזירות טהרה שלשים ס' על יוס
שמיני וזיוס שלשים ואחד יגלה ויבא קרבנות טהרה והיינו דקאמר וסותה יין ומיתעמא למתים לאחר מ"ד ימים דהיינו יוס מ"ה:

ה"ג תגלחת ראשונה מביא צפרים. לספק מוחלט אחת
שחטה ואחת משולחת וחטאת העוף לספק נזיר טמא ועולת
כהמה לספק נזיר טהור ועולת העוף דלא אייתי דקין נזיר טמא
ק"ל ושמה מספק לא הנזירותו וכן צריך לומר דשלמים דנזיר
טהור לא הנזירותו של הנזיר

לספק נזיר טהור רק קרבן להפירו
בתגלחת וכדאמר' גילת על א'
משלשם יא: ה"ג שניה מביא
חטאת העוף לאו משום דנזירות
טומאה: יעלה לו למנין שצעה וזיוס
השמיני יתחיל למנות דנזיר טמא
ליכא לספוקי בתגלחת שניה אלא
משום ספק מוחלט ואף עולת כהמה
שמה: לא היה מוחלט כי אש נזיר
טמא: שלשית מביא חטאת העוף.
דאולי היה טמא ותגלחת של מוחלט
לא יעלה לתגלחת לא לנזיר טהור
ולא לנזיר טמא כדפרישית: בסמוך:
ועולת כהמה. דשמה מוחלט הוא אך
לא טמא: רביעית. ליהא
לספוקי לא במוחלט עוד ולא בטמא
עוד מביא קרבן טהרה משלם:
אמרת. כמו אמר מר תגלחת
ראשונה מביא צפורין
וחטאת העוף ועולת כהמה ממה
נפשך אי ודאי מזורע הוא ולא טמא
הוא הצפורין לחובתו וחטאת העוף
ספק אולא לקצורה ועולה הוי נדבה:
ולגלחו כסוך שצעה. דהיינו תוך
שלשים לא אפשר דלילמא לאו מוחלט
הוא ורחמנא אמר מער לא יעבור
כו: **והא בעי אשם ר'** שמעון היא
דאמר מיימי ומתנה. דאמר בפרק
התערבות (וזכרם דף עו). ובפרק
בתרא דנדה (דף עו). דאשם נמי

מתנה בשלמים אף כי ממעט זמן אכילתו אי לאו מזורע הוא ובדאי
טמא הוא חטאת העוף חובתו כפרים אכריא ולא הווי חולין בצורה
ועולת כהמה הוי נדבה ואי לא מזורע הוא ולא טמא הוא צפרים
אכריא קא מתעבדי וחטאת העוף לקצורה אולא ועולת כהמה
היא חובתו: **תגלחת** שניה ושלשית כפרים חיים: בשציל מוחלט
לא צריך דהא עבד מאי איכא למימר דילמא ודאי מוחלט היה חדא
לספק [ספרין] וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן
טהרה ומתנה: **ספק** טמא ומוחלט ודאי אוכל בקדשים לאחר
שבעה ימים. כלומר זיוס השמיני ולאחר לאו דוקא שיוס ראשון
לנזירותו מגלח לחלוטו ויש צמחן לאהלו שצעת ימים וזיוס [השציעין]
יגלה וזיוס השמיני יבא קרבנות מזורע וכו' זיוס מותר לאכול
בקדשים ועמה אש היה טמא ודאי יכפור ז' וזהו שלש ימים יגלה ז'
אכל עמה שהוא ספק דילמא לאו טמא הוא אלא טהור מוחלט ולכך
לגלחו בתוך שלשים אי אפשר דילמא לאו טמא הוא ורחמנא אמר
מער לא יעבור על ראשו עד מלאת ולכך ימנה שלשים ויוס שמיני
עולה לו וזיוס שלשים ואחד יגלה דקין כל נזיר שמגלה יוס שלשים
ואחד כדאמר בפ' קמא (נשיל דף ה). הרי זיוס שלשים יגלה תגלחת
שלישית דשמה נזיר טמא הוא והימים הראשונים יפלו וצריך למנות
שלשים יוס עוד וזיוס שלשים ואחד יגלה תגלחת נזיר טהור והיינו
דקאמר וסותה יין ומיתעמא למתים לאחר ששים ושצעה ימים דהיינו
[יוס] ס"ח זה הכלל אי אפשר לעשות דין נזירות טומאה ולא נזירות
טהרה עד תוס ימי חלוטו ואינו קרוי מחוסר כפורים ליאסר
בקדשים אלא בשציל מוחלט שטומאתו מגופו:

מוחלט ספק טמא ודאי אוכל בקדשים אחר שששים
ושבעה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר
שבעים וארבעה ימים. מאחר שאינו ודאי מוחלט לא יגלה
שום תגלחת כי אש לנזיר ז' אחר הזאה שלש ימים ומגלה בשציעי
ובשמיני מביא קרבן חטאת העוף ונזירותו טומאה ואי
מוחלט יעלה למנין שלשים וזיוס שלשים ואחד יגלה [שמא] יגלה מוחלט
הוא והווי להו הנך שני תגלחות לחלוטו והיינו דקאמר אוכל קדשים לאחר שלשים וז'
שלישית דקין נזיר טמא ויוס ל"ח יעלה לו למנין ז' וזיוס השמיני יתחיל למנות נזירות טהרה: (ל'ישנא אחרינא) וזיוס שלשים ואחד יגלה
תגלחת נזיר ליתרה והיינו דקאמר וסותה יין ומיתעמא לאחר ע"ד דהיינו יוס ע"ה: **במא** ודאי מוחלט: ודאי אוכל בקדשים לאחר ח'
ימים ושותה יין ומיטמא ארבעים וארבעה ימים. דמאחר שהוא מוחלט ודאי יוס תחילת נזירותו יגלה וזיוס שצעה
יגלה: וזיוס שמיני יבא קרבנות מזורע וכו' זיוס יהא מותר לאכול בקדשים והאי לאחר ח' עזמו ובשציל שהוא טמא
יכפור ז' על יוס שמיני של חלוטו וזיוס ה' יגלה וזיוס השמיני יבא קרבנות טומאה ויתחיל למנות נזירות טהרה שלשים ס' על יוס
שמיני וזיוס שלשים ואחד יגלה ויבא קרבנות טהרה והיינו דקאמר וסותה יין ומיתעמא למתים לאחר מ"ד ימים דהיינו יוס מ"ה: